

ÜREG

Ha az örökség az üres kéz,
a hiába, a neszesemmi,
ha az örökség csak a nincsen:
a hiányt akkor át kell venni.

Ha puszta űr, világgödör,
a belső végtelen sötétje,
tükörüreg, üres tükör:
nézz bele, ne ugorj le mégse.

*

Vér az örökség, az erekben,
és vér a földön, vér a kézen,
hús a szájban és nyelv a szájban,
két örökség van: igen, és nem.

Hol igen, hol nem. Nemigen nincs,
és több neme sincs az igennek,
ha minden semmi, senki többet
tétre nem tesz, és mélyre vetnek,

a semmi megindul pörögve,
az örületbe, körbelendül,
mintha lenne, egy forró gömbbe
forgat bele magán keresztül,

már nem te tartod, ő tart téged,
ejt kétségbe és szédülésbe,
igennemigen, nemigennem,
mert egyszer mégis, aztán mégse.

*

Az élők öröksége: minden?
A holtak öröksége: semmi?
Hogy amit adtak és nem adtak,
soha ne tudják visszavenni.

Levágott nyelv, ott ráng a porban,
örökségünk: hiány beszéde,
bennünk szól, mégse tudjuk, hol van –
hogy mégis, mégis. Mégse mégse.